

UNGDÓMS- TÚRURIN BLEIV EIN LÍVSFERÐ

Í 1965 FÓR 21 ÁRA GAMLA **SONJA ANDERSEN** ÚR LOPRA TIL **AMSTERDAM** AT FERÐAST. MEN TAÐ, IÐ **SKULDI** VERA EIN UPPLIVINGARÍK OG **SPENNANDI** FERIA FYRI EINA UNGA **BYGDARGENTU** ÚR FØROYUM, BLEIV NAKAÐ **HEILT** ANNAÐ. Í AMSTERDAM HITTI HON SÍN STÓRA **KÆRLEIKA** ÚR **SURINAM**. NÚ 47 ÁR SEINNI ER **SONJA** FRAMVEGIS Í **AMSTERDAM**

LÍVSSØGA

John Johannessen
johndocu@gmail.com

– Tað bleiv heilt øðrvísi enn meiningin var. Meiningin var at fara heim aftur til Føroya, men tað bleiv ikki soleiðis, staðfestir Sonja við einum smíli.

Sonja Ramkhelawan, sum hon nú eitur, situr í hugnaligu stovu síni í íbúðini miðskeiðis í Amsterdam og greiðir livandi frá á reinum suðuroyarmáli. Tað hoyrist næstan ikki, at tað eru heili 33 ár síðani, at hon seinast setti fótin á føroyska jørð og 47 ár síðani, at hon flutti úr Føroyum. Bert av og á hoyrist sermerkta hollenska dialektin og bert einstakar ferðir er neyðugt at trilva eftir røttu føroysku orðunum.

– Eg eri vaksin upp sum tann yngsta í einari stórari familju í Lopra. Tað var deiligt har heima hjá okkum. Tað var strævið, men heilt stuttligt og hugnaligt heima hjá okkum. Eg tókst fyrri tað mesta við at hjálpa mammu mínari. Eg var eisini í Havnini eitt tíðarskeið, men fór so suður aftur at hjálpa mammu mínari. Og so var tað eitt árið, at systur mín vildi hava meg at koma at ferðast.

Tað er týðuligt, at Sonja vil leggja dent á, at hon hevði tað gott heima í Lopra, sum yngst av systkinunum, og

Sonja og René giftust í Amsterdam 30. august í 1968. Hetta var hálvt fjóðra ár eftir, at hon fór til Hollands at ferðast.

at tað var tilvildin, ið gjørdi, at ævintýrferðin til evropeiska stórbýin gjørdist ein lívsferð.

At vitja systur í húsbáti

Lilly, sum var ein av mongu eldru systurum Sonju, hevði hitt ein hollenskan sjómann í Føroyum og var flutt til Amsterdam saman við honum. Á jólum

í 1965 vóru hon og maðurin í Lopra og ferðaðust. Lilly gjørdi av at bjóða lítlusystur at koma við teimum aftur til Hollands at vitja. Tann unga Sonja tók av tilboðnum, um at sleppa út at síggja verðina.

– Lilly helt tað vera stuttligt, um eg vildi koma ein túr við teimum. Hetta var í januar, í sama mánaði sum eg

fylti 21 ár. Vit fóru við Drotningini til Danmarkar. Eg minnst, at tað var púra stilli á allari ferðini. Síðani koyrdu vit víðari til Hollands. Tað var um náttina, at vit komu til Amsterdam, so eg sá ikki so nógv av býnum. Men tað gjørdi eg sjálvandi dagin eftir. Og eg má siga, at tað føldist heilt natúrligt fyrri meg at vera her, greiðir Sonja frá.

Tó var tað sjálvsagt stórum munur á Lopra og Amsterdam. Og í 1965 var ikki so vanligt, at ungar gentur fóru langt burtur at ferðast. Men hóast hon var langt burtur frá tryggja bygdarlívinum í Lopra, so kendi hon seg á ongan hátt fremmenda ella einsamalla. Tó minnst Sonja tað sum nakað sermerkt, at tey búleikaðust umborð á einum húsbáti, ið lá og fleyt í einari av mongu kanalunum í býnum.

– Um eg hugsar aftur, so má eg siga, at eg føldi meg heilt skjótt heima. Tað var ikki so fremmant fyrri meg her. Tó var tað heilt fremmant, at systur mín búði umborð á einum báti. Men tað vandi eg meg heilt skjótt við. Tað var heilt skjótt, so var tað heilt natúrligt fyrri meg. Ja, sum at búgva í einum vanligum húsum, heldur Sonja.

Heima í Lopra hildu tey tað vera eitt sindur undarligt at búgva umborð á einum báti. Men tey vistu, at hetta var natúrligur bústaðarháttur har um leiðir.